

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

вул. Панаса Мирного, 28, м. Київ, 01011, тел. (044) 365 40 00
поштова адреса для листування: вул. Симона Петлюри, 15, м. Київ, 01032
E-mail: info@dbf.gov.ua, web: www.dbf.gov.ua, ідентифікаційний код 41760289

ПОВІДОМЛЕННЯ про зміну раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру

місто Київ

В. М. Соловй 2023 року

Старший слідчий першого відділу управління з досудового розслідування кримінальних правопорушень у сфері службової діяльності Головного слідчого управління Державного бюро розслідувань Кулакевич Сергій Вікторович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022000000001518 від 31.10.2022 установив, що 02.12.2022 Бабакову О.М. повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 3 ст. 110 та ч. 3 ст. 110 КК України.

Крім цього, 28.07.2023 у кримінальному провадженні № 62023000000000637 від 24.07.2023 Бабакову О.М. повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

01.08.2023 кримінальні провадження № 42022000000001518 від 31.10.2022 та № 62023000000000637 від 24.07.2023 об'єднанні в одне провадження, якому присвоєно номер № 42022000000001518.

Під час досудового розслідування фактичні обставини вчиненого Бабаковим О.М. злочину уточнені та здобуто достатньо доказів для зміни раніше повідомленої підозри, а також для повідомлення Бабакову О.М. про нову підозру у вчиненні іншого кримінального правопорушення.

Враховуючи викладене та наявність об'єктивної необхідності для зміни раніше повідомленої підозри, повідомлення про нову підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись вимогами ст. ст. 2, 9, 36, 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Бабакова Олександра Михайловича,
8 лютого 1963 року народження, уродженця

м. Кишинів Молдавської Радянської Соціалістичної Республіки, громадянина Російської Федерації, зареєстрованого та проживаючого за адресою: Російська Федерація, місто Москва, Слов'янський бульвар, будинок 1, квартира 394,

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 3 ст. 110 КК України, тобто умисних діяч, вчинених представником влади, за попередньою змовою групою осіб, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків;

- ч. 3 ст. 436-2 КК України, тобто у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, у тому числі шляхом виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України, вчиненому службовою особою з використанням засобів масової інформації.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні яких підозрюється Бабаков О.М.:**

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація (далі – РФ).

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її

використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та РФ, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ).

Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, РФ зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Запорізької та Херсонської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

У той же час, 24 лютого 2022 року о 5 годині Президентом РФ оголошено про своє рішення почати військову операцію в Україні, єдиною метою якої є захоплення території суверенної держави України.

У подальшому цього ж дня Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період починаючи з 5 години 24 лютого 2022 року та щонайменше до 30 листопада 2022 року (включно) підрозділи збройних сил та інших військових формувань РФ здійснюють спроби захоплення та подальшої окупації частини території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Одночасно з цим, 12.10.2021 Бабакова Олександра Михайловича у складі федерального списку кандидатів, на підставі рішення висунутого Соціалістичною політичною партією «Справедлива Росія – Патріоти - За правду» обрано Депутатом Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації.

Згідно положень ч. 2 ст. 2 Федерального Закону «Про статус сенатора Російської Федерації і статус депутата Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації» депутатом Державної Думи являється обраний у відповідності з федеральним законом про вибори народний депутат Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації представник народу, уповноважений здійснювати в Державній Думі Федеральних Зборів Російської

Федерації законодавчі та інші повноваження, передбачені Конституцією Російської Федерації та діючими федеральними законами.

Відповідно до ст. 105 Конституції Російської Федерації федеральні закони приймаються Державною Думою, шляхом голосування Депутатами та приймаються більшістю голосів.

Таким чином, будучи депутатом Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації Бабаков О.М. та представником влади Російської Федерації, уповноважений приймати участь у засіданнях палати і голосувати за прийняття поставлених на голосування актів, федеральних законів, серед яких питання ратифікації міжнародних договорів Російської Федерації, питання про можливість використання Збройних Сил Російської Федерації за межами території Російської Федерації.

Відповідно до ч. 4 ст. 18 Кримінального Кодексу України службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, у тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави для іноземної держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які інші особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), а також члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів.

Таким чином, будучи депутатом державної думи Федеральних Зборів Російської Федерації Бабаков О.М. та представником влади Російської Федерації, уповноважений приймати участь у засіданнях палати і голосувати за прийняття поставлених на голосування актів, федеральних законів, серед яких питання ратифікації міжнародних договорів Російської Федерації, питання про можливість використання Збройних Сил Російської Федерації за межами території Російської Федерації, а також, як керівник державної думи федеральних зборів, Бабаков О.М. уповноважений представляти Російську Федерацію у парламентах інших країн.

Також, будучи Державною Думою Федеральних Зборів Російської Федерації Бабаков О.М. є представником органу законодавчої влади Російської Федерації та службовою особою. Разом з цим, Бабаков О.М. на території України через номінальних власників є одним із бенефіціарів групи компаній «VS Energy International Ukraine та володіє корпоративними правами п'яти обленерго: ПрАТ «Кіровоградобленерго», ПрАТ «Рівнеобленерго», АТ «Чернівціобленерго», АТ «Житомиробленерго», АТ «Херсонобленерго», а також готелями, металургійними заводам і торгівельними центрами.

03.10.2022 приблизно о 14 год 33 хв Бабаков О.М., перебуваючи у приміщенні сесійної зали Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації за адресою: вул. Охотний ряд, 1, м. Москва, Російська Федерація,

діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими депутатами Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації, усвідомлюючи явну злочинність своїх дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема цивільного населення, розуміючи, що він грубо порушує встановлений ст. ст. 1, 2, 3, 68 Конституції України державний устрій та порядок, посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, маючи на меті зміну меж її території, а також створення уявного юридичного підґрунтя у вигляді рішення вищого органу законодавчої влади для розширення меж території РФ шляхом включення до її складу окупованих внаслідок військової агресії територій іншої держави і створення таким чином хибного уявлення у громадян РФ та світової спільноті про нібито законність дій, пов'язаних з військовим вторгненням на територію України, та невідворотність факту вибуття тимчасово окупованих територій зі складу України та їх подальшої приналежності до складу РФ, всупереч п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушуючи принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимоги ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, ст. ст. 1, 2, 3, 68 Конституції України, взяв участь у пленарному засіданні Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації, на якому проголосував за проект Федерального закону № 203814-8 «Про ратифікацію Договору між Російською Федерацією та Запорізькою областю України про прийняття в Російську Федерацію Запорізької області і утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта», яким передбачалося включення Запорізької області в її межі, визначених адміністративно-територіальним устроєм України, до складу РФ, як новоствореного суб'єкта федеративної республіки.

Надалі Бабаков О.М., реалізуючи умисел на зміну меж території та державного кордону України, приблизно о 15 год 57 хв у першому читанні проголосував за прийняття проекту Федерального конституційного закону Російської Федерації № 203818-8 «Про прийняття в Російську Федерацію Запорізької області і утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта – Запорізької області», а приблизно о 15 год 58 хв – за прийняття вказаного Федерального конституційного закону в цілому.

Зазначені рішення Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації були частиною злочинного плану, оскільки факт їх прийняття використовувався при створенні приводів для ескалації воєнного конфлікту.

Дії Бабакова О.М. призвели до тяжких наслідків: загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та завдання матеріальних збитків Україні у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Таким чином, Бабаков Олександр Михайлович, 08.02.1963 р.н., підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110 КК України, а саме у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку,

встановленого Конституцією України, вчиненого представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

Окрім цього, 03.10.2022 у період з 14 год 35 хв до 15 год 59 хв Бабаков О.М., перебуваючи у приміщенні сесійної зали Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації за адресою: вул. Охотний ряд, 1, м. Москва, РФ, за попередньою змовою групою осіб з іншими депутатами Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації взяв участь у пленарному засіданні Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації, на якому проголосував за проект Федерального закону № 203815-8 «Про ратифікацію Договору між Російською Федерацією та Херсонською областю України про прийняття в Російську Федерацію Херсонської області і утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта», яким передбачалося включення Херсонської області в її межам, визначених адміністративно-територіальним устроєм України, разом зі Снігурівським та Олександрівським районами Миколаївської області до складу РФ, як новоствореного суб'єкта федеративної республіки, а також проголосував за прийняття проекту Федерального конституційного закону РФ № 203819-8 «Про прийняття в Російську Федерацію Херсонської області і утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта – Херсонської області», а приблизно о 16 год – за прийняття цього Федерального конституційного закону в цілому.

Зазначені рішення Державної Думи Федеральних Зборів Російської Федерації були частиною злочинного плану, оскільки факт їх прийняття використовувався при створенні приводів для ескалації воєнного конфлікту.

Дії Бабакова О.М. призвели до тяжких наслідків: загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та завдання матеріальних збитків Україні у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Таким чином, Бабаков Олександр Михайлович, 08.02.1963 р.н., підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110 КК України, а саме у вчиненні службовою особою, повторно умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчиненого представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

Крім цього, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй. До складу ООН увійшли, серед інших, Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 – Російська Федерація) та ще 49 країн – засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи дозвіл міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до порушення миру (ч. 1 ст. 1 Статуту ООН).

Усі члени Організації Об'єднаних Націй сумлінно виконують узяті на себе за Статутом зобов'язання, щоб забезпечити їм усім у сукупності права й переваги, що випливають із належності до складу Членів Організації. Усі члени Організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і якимось іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй (ч. ч. 2, 4 Статуту ООН).

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 16.12.1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету, та від 14.12.1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання

згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та РФ, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ).

Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, РФ зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Донецької, Запорізької та Херсонської областей відноситься до території України.

24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демилітаризації та денацифікації України». Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованого Кримського півострова.

З першого дня вторгнення РФ порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово чинить воєнні злочини, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення. Також РФ веде активну інформаційну війну, застосовує пропаганду, здійснює торговельно-економічний тиск, енергетичну блокаду, терор і залякування громадян України, кібератаки, звинувачує іншу сторону у власних злочинах.

Факт триваючої збройної агресії щодо України з боку РФ визнається міжнародним співтовариством.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії РФ проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/ RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». За резолюцію проголосували 143 держави-члени ООН, 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (РФ, Республіка Білорусь, Корейська Народно-Демократична Республіка, Республіка Нікарагуа, Сирійська Арабська Республіка). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до РФ негайно вивести всі військові сили з території України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання Російської Федерації державою-спонсором тероризму». За резолюцію проголосували 494 європарламентарі, 58 були проти, 44 утрималися. У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення, згідно з якими Європарламент вимагає від РФ виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинити всі військові дії, зокрема напади на житлові райони та цивільну інфраструктуру. Цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані РФ проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять військові злочини.

Так, відповідно до Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Путін Володимир Володимирович, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та військовий конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил РФ на територію України.

24 лютого 2022 року Указом Президента Володимира Зеленського № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці збройних сил РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, здійснили окупацію частин вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

При цьому, Бабаков О.М. підозрюється у тому, що 24.07.2022 приблизно з 22 год 30 хв до 23 год 30 хв (за московським часом, який до 30 жовтня кожного року збігається з київським), точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, будучи службовою особою, перебуваючи у приміщенні кіноконцерну «Мосфільм» за адресою: вул. Правди, 24, м. Москва, РФ, будучи учасником російської пропагандистської телевізійної передачі «Воскресный вечер с Владимиром Соловьевым», темою якої була «Чем оборачиваются амбиции США», яка вийшла у прямому ефірі на телеканалі «Россія-1» з подальшим розміщенням в мережі Інтернет, у тому числі на відеохостингу «YouTube», тобто використовуючи засоби масової інформації, усвідомлюючи, що російські спецслужби та псевдотелеканали інфільтрують в український і світовий інформаційний простір назви, терміни та словосполучення, за допомогою яких намагаються легітимізувати псевдодержавні утворення на сході та півдні України, просувати російські пропагандистські стратегії, для деструктивного інформаційного впливу на суспільство РФ та інших країн, переслідуючи явно злочинний намір, здійснюючи протиправні діяння в контексті

триваючої збройної агресії РФ проти України, бажаючи економічної анексії підприємств на території України, на запитання російського пропагандиста Соловйова В.Р. щодо факторів розвитку захоплених РФ частин суверенної території України, а саме Донецької та Херсонської областей, діючи з указаним умислом та з метою виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, Бабаков О.М. повідомив, що ці області є економічною територією, які РФ повинна не спонсорувати, а розвивати і використовувати у власних економічних цілях, чим здійснив виправдування і визнання правомірним збройної агресії РФ проти України та тимчасової окупації частини території України.

Таким чином, Бабаков О.М. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України, а саме у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії Російської Федерації проти України, у тому числі шляхом виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України, вчиненому службовою особою з використанням засобів масової інформації.

Старший слідчий першого відділу управління
з досудового розслідування кримінальних
правопорушень у сфері службової діяльності
Головного слідчого управління
Державного бюро розслідувань

Сергій КУЛАКОВИЧ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор другого відділу
першого управління процесуального
керівництва досудовим розслідуванням
та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду
за додержанням законів органами
Державного бюро розслідувань
Офісу Генерального прокурора
«6» *Мисоньга* 2023 року

Станіслав ДІДУХ

Повідомлення про підозру здійснено о ___ год. ___ хв. « ___ » _____
2023 року.

Письмове повідомлення про підозру одержав о ___ год. ___ хв.
« ___ » _____ 2023 року.

Підозрюваний _____ (_____
(підпис, ініціали, прізвище)

Захисник – адвокат _____ (_____)

Підозрюваному у відповідності до вимог ст. ст. 20, 276, 277 КПК України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

Конституція України

Стаття 10. Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом.

Стаття 21. Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Стаття 22. Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Стаття 24. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідженням.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру

заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;

- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;

- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;

- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також підозрюваному роз'яснено, що згідно з п. 3 ст. 5 Римської Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, кожна особа, затримана на підставі обґрунтованої підозри у вчиненні злочину, має право постати перед суддею і бути вислуханою з питань, пов'язаних з її затриманням.

Права та обов'язки підозрюваного мені оголошені, роз'яснені і зрозумілі.
 Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Підозрюваний _____ (_____)
 (підпис, ініціали, прізвище)